

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 04/03/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 55

Khi lâm chung, người có đại phước báu thì tâm không điên đảo. Người có đại phước báu cho dù không học Phật, họ cũng không đọa vào ác đạo. Đọa lạc vào ác đạo đều là người mơ mơ hồ hồ. Muốn có đại phước báu thì lúc bình thường phải làm tốt được công phu trì giới niệm Phật, Hòa Thượng khẳng định.

Ngài nói: ***“Chúng ta thường dụng công niệm Phật để khi lâm chung nhất định phải làm đến được tâm không điên đảo. Đây là mẫu chốt quan trọng chúng ta phải nắm được.”*** Hòa Thượng dạy chúng ta làm tất cả mọi sự mọi việc nhưng phải buông xả được. Chúng ta dễ dàng bị vương bận vào gia đình, sự nghiệp. Trong gia đình có con cái, thân bằng quyến thuộc và nhà cửa vật chất đất đai sẽ ràng buộc tâm chúng ta.

Có những người tưởng rằng không làm việc gì thì sẽ không vương mắc, không phan duyên nhưng họ ở nơi đạo tràng thì dính mắc vào đạo tràng, ở trong gia đình thì dính mắc vào tình chấp với con cái, vợ chồng, thân bằng quyến thuộc, tài sản vật chất. Lúc lâm chung mọi thứ sẽ diễn ra, đặc biệt là tình chấp làm chúng ta điên đảo. Tất cả những thứ đó trói buộc chúng ta, làm chúng ta không an tâm nên không thể đạt đến nhất tâm. Vì thế, Hòa Thượng dặn chúng ta bình thường dụng công niệm Phật là phải buông xả dần dần, trước hết là buông xả tập khí xấu ác, nghiêm trọng của mình.

Khi chúng ta làm được việc tốt thì nhất định đừng vương mắc, phải biết rằng mọi sự thành công đó là nhờ ân đức của Phật, của Hòa Thượng còn bản thân mình chẳng có tài năng gì. Nhờ ân đức của các Ngài mình mới làm được một số việc vậy thì việc gì mình phải vương mắc vào trong tâm. Tuy nhiên, do nhiều đời phân biệt vọng tưởng chấp trước mà phàm phu chúng ta không nghĩ được như vậy, nên đọa lạc ra nông nổi này. Hòa Thượng từng nói đồng tham đạo hữu của chúng ta giờ này đã thành Phật, thành Bồ Tát hết rồi, còn mình vẫn là phò phàm phu lại không hề cảnh giác, vẫn chấp trước, không chịu buông xả.

Hòa Thượng nhấn mạnh là người dụng công niệm Phật đến lúc lâm chung nhất định phải làm đến được tâm không điên đảo, chánh niệm phân minh. Lúc đó, không được bị chi phối bởi nhà cửa, tiền tài đất đai mà từng câu A Di Đà Phật niệm được rõ ràng đến hơi thở cuối cùng. Như vậy thì lúc đó chúng ta sẽ được Phật lực gia trì, chúng ta mới có thể được vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói: **“Khi lâm chung, người thông thường không thể đạt được tâm không điên đảo mà phải là người có đại phước báu. Người có đại phước báu cho dù không học Phật cũng không đọa vào ác đạo.”** Đây là mấu chốt Hòa Thượng đã chỉ cho chúng ta. Muốn có đại phước báu thì tạo phước nhưng đừng có hưởng phước, tích cực tận tâm tận lực làm nhiều việc phước lành lợi ích chúng sanh đạt mức hy sinh phụng hiến.

Chúng tôi đến Gia Lai, biết mình sẽ được sắp xếp ở khách sạn năm sao nên chúng tôi đã tránh để không hưởng phước. Chúng tôi ngủ lại một phòng ở trong Chùa. Cho nên, trên con đường tu học, hành trì và hoằng hóa độ sanh của mình, chỉ cần chúng ta dụng công khéo léo một chút là có thể làm lợi ích chúng sanh mà không phải hưởng phước.

Đáng chú ý là người vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc không phải là người bình thường mà là người có đại phước báu. Đại phước báu có được khi tích cực tạo phước mà không hưởng phước. Tuy nhiên, có người niệm Phật rất tùy tiện hưởng phước, hưởng thành quả của người khác (đây cũng là hưởng phước).

Hòa Thượng nhấn mạnh rằng người có đại phước báu mà không học Phật thì cũng không đọa lạc vào ác đạo bởi vì **“người đọa lạc vào ác đạo đều là người mơ mơ hồ hồ mà đến. Không một người sáng suốt minh bạch nào mà đi đến ác đạo, cho nên lúc bình thường phải làm tốt được công phu trì giới niệm Phật thì khi lâm chung sẽ tránh được tay chân luống cuống hay trạng thái lo sợ bất an.”**

Quan trọng nhất là chúng ta dính mắc mà không chịu buông xả. Mọi sự mọi việc ở thế gian chúng ta làm được là nhờ sự dạy bảo của Phật, Bồ Tát và Hòa Thượng nên không có việc gì để chúng ta tự mãn mà sanh tâm chấp trước. Chúng ta phải nhận ra rằng nếu theo **“cách thấy, cách biết, cách làm”** của chính mình thì chỉ làm ra những việc tổn người lợi mình. Người thế gian ai cũng chìm đắm trong **“danh vọng lợi dưỡng”**, không khởi niệm thì thôi mà đã khởi niệm thì đều là tư lợi-lợi ích riêng, tư dục-mong muốn riêng và tư tình-cảm tình riêng.

Nếu muốn tâm không điên đảo thì phải có đại phước báu. Một khi có đại phước báu thì khi chúng ta cần sự hỗ trợ, lập tức sẽ có người hỗ trợ. Việc này chúng tôi có sự chiêm nghiệm rõ ràng. Cho nên nói đến đây, chúng tôi lại nhớ đến câu Hòa Thượng dạy rằng khi chúng ta phát tâm niệm Phật thì phải hoàn toàn tin vào sự an bài của Phật A Di Đà trong cuộc sống của chúng ta. Com no, áo ấm, mọi sự mọi việc, mọi sự chướng ngại hay thuận tiện cũng là Phật A Di Đà an bài.

Nhiều người làm việc luôn lo sợ là không biết có làm được không, nhờ xảy ra sai thì sợ bị liên lụy phải gánh trách nhiệm thế là họ không dám làm kể cả những việc thiết thực lợi ích chúng sanh. Vì thế niềm tin với Phật không có. Những việc chân thật có thể lợi ích chúng sanh thì chúng ta mạnh mẽ mà làm, chúng ta hy sinh phụng hiến, chí công

vô tư. Mọi việc chúng ta làm đều tuân thủ quy định của pháp luật, tuân thủ chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Như Hòa Thượng nói, mọi thứ “*tài sắc danh thực thù*” ở thế gian rất cần, vậy thì mình tặng hết những thứ đó cho thế gian, còn mình chỉ cần dụng tâm hy sinh phụng hiến thì chắc chắn sẽ tốt. Nếu người ta tranh danh đoạt lợi mà mình cũng muốn có phần thì đương nhiên sẽ phát sinh cạnh tranh rồi đấu tranh. Thầy Thái Lễ Húc từng nói việc quan trọng nhất để có sự hài hòa thì trước nhất phải bỏ đi sự đấu tranh, cạnh tranh. Nếu dương cao khẩu hiệu hài hòa nhưng thực tế chúng ta vẫn luôn bị chi phối bởi vọng tưởng, chấp trước, phiền não như “*ta phải tốt hơn, ta phải nét hơn*” thì vẫn là cạnh tranh.

Cho nên Hòa Thượng hôm nay nhắc chúng ta một khi đã dụng công niệm Phật thì lúc bình thường phải đạt được tâm không điên đảo, muốn vậy, thì hằng ngày phải biết buông xả, chỉ một lòng vì sự phát dương quang đại giáo huấn của Phật, chuẩn mực của Thánh Hiền, tích cực làm lợi ích chúng sanh. Mọi việc khác đều không lưu lại trong tâm.

Mọi thứ trong cuộc đời này mình hãy nghĩ đến bố thí và cúng dường cho chúng sanh hoặc phục vụ chúng sanh. Nếu làm được như vậy, chính là cúng dường và phục vụ chư Phật, Bồ Tát. Nếu mình nghĩ đến chỗ đó thì tâm mình sẽ khai mở và có thể buông xả được những chấp trước. Khi lâm chung mới đạt được “*tâm không điên đảo, chánh niệm phân minh*” thì Phật A Di Đà mới tiếp đón được chúng ta. Còn nếu nhớ quá nhiều thứ, con cái nhà cửa đất đai thì không thể sáng suốt phân minh được. Cần phải tích cực tu phước, tạo phước, tiết phước mà không hưởng phước thì chúng ta mới đủ phước để vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc.

Người luôn tưởng niệm một câu A Di Đà Phật là người có trí tuệ bậc nhất và có phước báu lớn nhất trên thế gian này bởi không bao lâu họ sẽ đến được Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, đứng vào hàng bất thoái Bồ Tát không còn thoái chuyển nên nhất định sẽ thăng lên thành Phật. Đó là lời khẳng định của Hòa Thượng trong bài học hôm trước.

Trong đời này chúng ta được thân người, được gặp Phật pháp, lại gặp được pháp môn Tịnh Độ là một nhân duyên vô cùng thù thắng khó được. Có nhiều người đã dao động chuyển tâm. Ban đầu họ tin vào câu A Di Đà Phật, hết lòng hết dạ niệm một câu Phật hiệu nhưng một thời gian sau thì đổi tâm khác.

Chúng ta nhìn lại suốt quá trình dài mà Hòa Thượng tu hành, Ngài thông tông thông giáo, giảng rất nhiều Kinh sách khác nhau nhưng Ngài vẫn tu Tịnh Độ. Có người hỏi Hòa Thượng: “*Ngài giảng thiên hay như vậy sao Ngài không tu thiên?*”. Ngài trả lời: “*Tôi giảng thiên là để cho người căn tánh tu thiên. Còn căn tánh của tôi chỉ phù hợp với Tịnh Độ.*”

Câu trả lời của Ngài đã ngầm xác quyết cho chúng ta. Một người thông tông thông giáo như Ngài mà cả đời chỉ niệm Phật và làm giáo dục. Ngài ngày ngày trên giảng đài

đem Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền giáo hóa chúng sanh nhưng trong tâm của Ngài chỉ là một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng. Ngài thông hết tất cả các Kinh giáo thể mà Ngài chỉ chọn một câu A Di Đà Phật, còn chúng ta mọi thứ đều ở mức độ mập mờ, chưa thông nhưng lại luôn theo đây thì bài bác ở kia, theo kia thì bài bác ở đây. Có người đến thăm chúng tôi và thắp hương cho cửu huyền nhưng không thắp hương cho Phật A Di Đà. Tâm lượng này quá nhỏ hẹp. Chúng ta đến với các tôn giáo bạn, chúng ta còn hướng đến nơi họ thờ cúng mà cung kính vái chào như một vị Phật, mình đâu có khởi tâm phân biệt. Tâm mình kính Phật như thế nào thì mình mang tâm cung kính đó để vái chào các vị đó.

Hòa Thượng 70 năm giảng Kinh thuyết pháp, thông tông giáo mà Ngài vẫn chọn câu A Di Đà Phật để niệm đến cùng. Cho nên Ngài mới nói người tương nhớ mà niệm một câu A Di Đà Phật là người có đại phước báu, có trí tuệ lớn nhất thế gian này. Niệm với tâm thanh tịnh thì một ngày gần nhất sẽ về đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc.

Chúng ta được gặp pháp môn Tịnh Độ, được niệm một câu A Di Đà Phật tuy nhiên, có thể chúng ta chưa đủ hiểu biết pháp môn này. Vậy thì hãy nhìn vào tấm gương Hòa Thượng cả đời hành trì một câu A Di Đà Phật, lão Hòa Thượng Hải Hiền 90 năm chuyên niệm một câu A Di Đà Phật, thân thì không hề lao nhọc dù làm tất cả mọi sự mọi việc lợi ích chúng sanh. Rồi chúng ta nhìn lên cao chút nữa là lão cư sĩ Lý Bình Nam cũng cả một đời chỉ niệm một câu A Di Đà Phật, cả đời chỉ dùng thân giáo, khẩu giáo, tận tâm tận lực giảng dạy, giáo hóa cho 300.000 học trò. Và cao hơn nữa, Tổ sư Ấn Quang, cả đời cũng chỉ niệm một câu A Di Đà Phật, cực lực dùng thân giáo và khẩu giáo để hóa độ chúng sanh, tận tâm tận lực cứu giúp chúng sinh. Các Ngài không vào mật thất, không ở trong đạo tràng hoa lệ, nguy nga lộng lẫy để niệm Phật. Các Ngài đều tận tâm tận lực tiếp cận, cứu độ chúng sanh.

Khi chúng ta làm những việc giúp ích chúng sanh, chúng ta sẽ cảm thấy hạnh phúc vì sự hạnh phúc của chúng sanh mang đến cho chúng ta, từ đó chúng ta sẽ cảm thấy phải nỗ lực hơn. Sáng hôm qua, các phụ huynh lớp Kỹ Năng Sống ở Trà Ôn-Vĩnh Long chia sẻ với chúng tôi rằng tuần trước học các Thầy Cô dạy là không được dùng điện thoại thì suốt một tuần qua, các con không hỏi đến điện thoại mặc dù trước đó thì điện thoại đâu kỹ thế nào thì bọn trẻ cũng tìm ra được. Một phụ huynh khác thì nói rằng trước đây Mẹ phải năn nỉ bé ăn mà bé không ăn, còn bây giờ rất là ngoan. Mẹ chưa ăn thì bé chưa ăn, còn chờ xơi cơm mời Mẹ ăn trước. Đến giờ ngủ biết lấy chăn đắp cho mẹ. Các việc giúp cho Cha Mẹ thì các con đều nỗ lực làm như quét nhà, giặt đồ, rửa chén, nấu cơm, dọn nhà v.v... gần như 70-80% các em đều thực hiện.

Từ sự chuyển tâm như vậy của các con, chúng ta hãy nghĩ xem chúng ta nói mình khai mở tâm đại từ đại bi nhưng tâm đại từ đại bi ở đâu nếu chúng ta chỉ ở trong mật thất niệm Phật. Trong khi đó, nếu ra khỏi mật thất và làm chút việc thì chúng sanh đã được lợi ích như vậy rồi. Trong quá trình làm việc mình vẫn niệm Phật, vẫn giữ tâm

thanh tịnh, không ai cản trở việc đó. Việc giúp ích chúng sanh mình vẫn làm, chỉ cần đừng dính vào “*danh vọng lợi dưỡng, hư danh ảo vọng*”.

Bản thân chúng tôi vẫn nay đây mai đó, trong vòng mấy ngày nay đi lại hơn 3000km, tiếp xúc nói chuyện với mọi người và làm các việc lợi ích chúng sanh. Nếu họ làm tốt rồi thì chúng tôi ra về. Để có thể làm việc lợi ích chúng sanh thì như Hòa Thượng nói phải tinh tấn nỗ lực một cách đặc biệt. Tuy nhiên, nhiều người sợ khó sợ khổ hoặc bất tài vô dụng, không chịu mở tâm nên thấy cái này, cái kia đều làm không được, chỉ dung dưỡng cho bản thân.

Lão Hòa Thượng Hải Hiền 112 tuổi mà vẫn cuốc đất, trồng ngô, khoai, trèo cây hái trái nhưng không gì cản trở việc Ngài niệm Phật. Ngài niệm Phật đến lúc tự tại vãng sanh và lưu lại toàn thân xá lợi. Ngài là tấm gương cho chúng ta. Lão Hòa Thượng Tịnh Không không dùng điện thoại nhưng Ngài vẫn giải quyết mọi việc Phật sự. Các thị giả của Ngài sắp xếp mọi việc bên dưới và đưa lên để Ngài xem xét. Mặc dù phải bôn ba khắp nơi nhưng công việc Phật sự và câu Phật hiệu của Ngài cũng không gián đoạn.

Hòa Thượng đã làm đúng như câu trong Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy: “*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm.*” Thiếu một trong hai vế trên đều không vãng sanh. Tâm Bồ Đề là trên cầu Phật đạo dưới độ hóa chúng sanh có nghĩa là trên cầu vãng sanh, dưới nỗ lực tích cực tiếp độ chúng sanh. Tuy nhiên, người ta giải thích tâm Bồ Đề không đủ, họ chỉ nói là phải tin tưởng có thể giới Tây Phương Cực Lạc, phải tin tưởng có Phật A Di Đà, phải tin tưởng mình nhất định đủ năng lực một đời này vãng sanh. Họ không giải thích đoạn sau đó là cần tích cực đem Tịnh Độ giới thiệu cho chúng sanh, giúp ích cho chúng sanh.

Việc hoằng dương Tịnh Độ ngày nay phải được hiện đại hóa và bản thổ hóa. Nếu kêu gọi mọi người mặc áo nâu, vào đạo tràng để niệm Phật thì gần như không còn phù hợp. Bản thân chúng tôi đi đâu, chúng tôi không giới thiệu mình là người niệm Phật thế nhưng người ta vẫn biết chúng tôi chuyên niệm Phật, chuyên giảng về Tịnh Độ. Gặp chúng tôi, họ cũng chào một câu A Di Đà Phật rất nghiêm túc.

Hôm trước chúng tôi ghé Đắc Lắc và gặp một số người trước kia niệm Phật nhưng nay đã bỏ nghe pháp, bỏ ăn chay, niệm Phật. Họ vẫn niềm nở đón chào và mời chúng tôi đi ăn chay, uống cà phê và còn đồ đầy bình xăng xe chúng tôi. Người xưa nói: “*Nhân chi sơ, tánh bản thiện. Tánh tương cận, tập tương viễn*” thật ra trong họ vẫn có sự thuần tịnh bản thiện. Cho nên chúng tôi đến là để khơi dạy bản tánh đó trong họ. Tuy “*danh vọng lợi dưỡng*” đang vây quanh họ nhưng thiện tâm vẫn còn và một ngày nào đó họ sẽ quay trở về với tự tánh thanh tịnh đó nhưng không biết đời này hay đời sau họ sẽ quay về.

Chúng tôi đi Gia Lai kỳ này đã sách tấn được 30 người sẽ tham dự Đại Lễ Tri Cha Mẹ và Vợ Chồng tại Trung Tâm Hội Nghị Quốc Gia. Tuy thời gian ngắn nhưng lượng

công việc chúng tôi xử lý khá nhiều trong đó có cả trao đổi, chia sẻ về việc tu học pháp môn Tịnh Độ với quý Thầy. Thầy rất trẻ nhưng đã có 10 năm nghiên cứu học tập giáo huấn của Hòa Thượng.

Nhân việc Hòa Thượng nhắc đến Tịnh Độ, chúng tôi cũng nhắc đến việc hành trì Tịnh Độ như thế nào? Đó là mình đi đến đâu cũng phải biểu pháp mình là người tu Tịnh Độ và không ngại khó khăn giới thiệu Tịnh Độ với người nhưng với phương thức mới, hiện đại phù hợp thời đại 4.0. Đơn giản như mặc đồ vest hoặc bộ đồ trẻ trung sẽ tạo cảm giác gần gũi với mọi người hơn là chúng ta mặc bộ đồ nâu. Ngày nay, nhiều người thấy chúng ta mặc bộ đồ nâu tay cầm râu chuối to sẽ không dám đến gần, chúng ta quá xa vời với họ. Cho nên biểu pháp của Tịnh Độ ngày nay phải hiện đại và phù hợp để mọi người tiếp cận được tốt hơn./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!